

Arrest

nr. 208 851 van 6 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van de beslissing van 10 januari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 januari 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, wordt op 26 augustus 2013 aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 26 augustus 2013 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 18 december 2013 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 19 december 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 19 december 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod genomen van drie jaar.

Op 18 februari 2014 wordt het kind van verzoeker en zijn partner geboren, verzoeker had dit kind reeds erkend voor de geboorte op 10 december 2013.

Op 2 april 2014 leggen verzoeker en zijn Nederlandse partner, mevrouw M. L.-A-F., een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 16 april 2014 biedt verzoeker zich samen met zijn partner aan bij de gemeente om hun wettelijke samenwoning te laten registreren.

Op 17 april 2014 wordt de wettelijke samenwoning geregistreerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Op 12 juni 2014 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie.

Op 3 januari 2015 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 22 juni 2016 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen op verzet veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden met uitstel gedurende vijf jaar wegens inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Op 20 augustus 2016 stelt de lokale politie van Antwerpen een proces-verbaal op naar aanleiding van een klacht van verzoekers (inmiddels ex-)partner tegen verzoeker wegens opzettelijke slagen en verwondingen.

Op 6 januari 2017 wordt verzoeker van ambtswege afgevoerd en op 11 januari 2017 wordt zijn F-kaart gesupprimeerd.

Er wordt een onderzoek schijnsamenwoning opgestart.

Op 18 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Op 15 juni 2017 wordt deze beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht. Tegen deze beslissing wordt geen beroep ingesteld.

Op 9 juni 2017 deelt de procureur des Konings aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat de samenwoning mogelijk een schijnsamenwoning betrof.

Op 18 juli 2017 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie met mevrouw M. L.-A-F.

Op 25 oktober 2017 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. Verzoeker wordt opgesloten op 2 november 2017 en tekent verzet aan tegen dit vonnis. Bij vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 29 november 2017 wordt het verzet ontvankelijk verklaard en wordt verzoeker veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van twaalf maanden en een geldboete van 1000 euro. Verzoeker wordt vrijgesteld.

Op 26 december 2017 geeft de procureur des Konings een negatief advies inzake het toekennen van een verblijfsrecht aan verzoeker.

Op 10 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.07.2017 werd ingediend door:

Naam: Menig Voorna(a)m(en): A. M. Nationaliteit: Suriname Geboortedatum: (...) 1981

Geboorteplaats: P. RR: xxx Verblijvende te : (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid:

Op 18.07.2017 diende betrokkene een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, op basis van wettelijke samenwoning met mev. L.A-F., M. (RR: xxx), van Nederlandse nationaliteit.

Betrokkene is door de overtreding van de wet op verdovende middelen op 29.11.2017 veroordeeld tot 30 maanden gevangenisstraf met onmiddellijke aanhouding. Betrokkene tekende onmiddellijk verzet aan. Het verzet werd op 29.11.2017 ontvankelijk verklaard waarop hij dan ook meteen in voorlopige vrijheid werd gesteld. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststellingen die werden gedaan in september 2016, dewelke de aanleiding hebben gegeven tot voormelde veroordeling.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich in een staat van herhaling bevindt. Hij werd immers eerder reeds veroordeeld voor de Correctionele Rechtbank op 22.04.2014 tot een geldboete van 75 euro en op 22.06.2016 tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel gedurende 5 jaar en een geldboete van 1000 euro, beiden omwille van het plegen van drugsdelicten. Voorts werd hij op 5.07.2017 eveneens veroordeeld voor de politierechtbank omwille van verkeersinbreuken.

Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. In het advies dat werd ingewonnen bij het parket van Antwerpen dd. 26.12.2017 wordt het volgende opgemerkt: "M.A. heeft van zijn aanwezigheid in België sinds 2015 tot op heden enkel gebruikt gemaakt om strafbare feiten te plegen. Hij werd bij herhaling betrapt op het dealen van psychotrope stoffen en verdovende middelen en vormt een gevaar voor de volksgezondheid. Er zijn verder ook nog feiten van intrafamiliaal geweld geregistreerd.

M. A. negeert aldus de essentiële normen en waarden van de Belgische samenleving. Het risico op recidive is reëel, aangezien eerdere veroordelingen blijkbaar weinig indruk hebben gemaakt. Ter vrijwaring van de openbare orde adviseert mijn ambt om te weigeren verblijfsrecht toe te kennen aan M."

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen.

Conform artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dient in dit geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van oorsprong.

Uit het dossier blijkt nergens dat betrokkene heden tewerkgesteld zou zijn waardoor betrokkene ook economisch niet geïntegreerd lijkt te zijn. Wel integendeel, betrokkene handelt klaarblijkelijk in psychotrope stoffen. Niettegenstaande kan opgemerkt worden dat, gelet betrokkene op economisch actieve leeftijd is en er nergens in het dossier sprake is van enige medische problematiek op zijn naam, het redelijk is aan te nemen dat niets hem een terugkeer naar het land van herkomst verhindert. Betrokkene is heden 36 jaar en heeft vanaf 12.06.2014 enkele jaren legaal verblijf gehad in België, hetwelke echter werd ingetrokken op 18.05.2017. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen putten uit verblijf waarbij klaarblijkelijk voldoende redenen waren om over te gaan tot intrekking. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 15.06.2017. Niettegenstaande er een mail in het dossier zit van betrokkenes raadsman waarin gesteld wordt dat er beroep zou aangetekend worden tegen voormelde beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht, dient opgemerkt te worden dat

er geen enkel spoor terug te vinden is van enig beroep dat effectief zou aangetekend zijn. Voorts valt in het dossier te lezen dat betrokkene evenwel heeft verklaard sinds 02.06.2012 in België te verblijven. Er kan echter bezwaarlijk gesteld worden dat hij rechten zou kunnen ontlenen aan illegaal verblijf dat aan eventueel regulier verblijf voorafgaat. De duur van zijn verblijf in België kan aldus een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan: gelet betrokkene sinds 12.06.2014 in België heeft verbleven, kunnen we stellen dat dit relatief kort is in vergelijking met de duur van het verblijf in zijn land van herkomst of origine. Het impliceert immers dat hij 32 jaar in zijn land van herkomst of origine heeft verbleven waardoor het redelijk is te stellen dat zijn banden met het land van herkomst sterker zijn dan die met België.

Wat betrokkenes gezinssituatie betreft dient opgemerkt te worden dat een gezinsleven voor betrokkene kennelijk een dusdanige bron van ergernis vormt dat er tussenkomst van de politie vereist was. Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene door het aangaan van een relatie en het hebben van een gezinsleven, een nieuwe/betere weg is ingeslagen. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag onaanvaardbaar is, bezwaarlijk van een wil tot integratie getuigt en dus het bekomen van regulier verblijf niet ten goede zou komen.

Betrokkene heeft verder ook een erkende dochter van Nederlandse nationaliteit, M. J.-I.-J.-L., geboren op 18.02.2014. Desondanks heeft betrokkene zich ertoe laten verleiden de wetten en regels in België alsnog niet te respecteren. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover het minderjarige kind, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Bovendien had hij moeten weten dat het stellen van strafbare feiten niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. De dienst Vreemdelingenzaken sluit zich aan bij het advies van het openbaar ministerie.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. (...).”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging

1.1

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht (art. 43 Vw. vormt de omzetting van art. 27 van de Burgerschapsrichtlijn, cf. infra), toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing of een weigering van verblijf.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

1.2

Indien verzoeker gehoord was, zou duidelijk zijn geweest dat verzoeker ondertussen in België een gezinsleven heeft opgebouwd en in de Belgische samenleving is geïntegreerd (cf. stukken 2-5).”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“De drie middelen van verzoeker worden gezamenlijk behandeld, gelet op hun inhoudelijke samenhang.

Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, artikel 43 en 74/13 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, een manifeste beoordelingsfout en artikel 8 van het EVRM en het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat hij voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing had moeten worden gehoord. Hij had kunnen aangeven dat hij intussen een gezinsleven heeft opgebouwd in België en zich geïntegreerd heeft. Hij verwijst onder meer naar een tewerkstelling van augustus tot oktober 2016 bij interimbureau ASAP. Hij heeft twee in België wonende Nederlandse kinderen, die hij naar school brengt en ophaalt. Hij zou niet verkeren in een optimale gezondheidstoestand.

Hij betoogt verder dat het begrip 'openbare orde' restrictief moet worden uitgelegd en dat in casu geen enkel concreet onderzoek werd gevoerd naar de feiten en zijn huidige persoonlijke gedrag. Met betrekking tot de laatste correctionele veroordeling d.d. 29 november 2017 merkt verzoeker op dat hij na verzet onmiddellijk in vrijheid werd gesteld. Er zou onvoldoende blijken uit de motieven dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving vormt. Verzoeker zou verplicht worden het land te verlaten en zo gescheiden worden van zijn minderjarige kinderen en zijn wettelijke levenspartner.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het verblijf van verzoeker geweigerd werd om redenen van openbare orde en veiligheid. Verzoeker heeft tijdens zijn verblijf in het Rijk onophoudelijk blij gegeven van laakbaar persoonlijk gedrag dat bovendien een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid.

Deze beslissing werd gesteund op artikel 43 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt (eigen onderlijning):

§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verzoeker is bij de gemachtigde van de staatssecretaris alleszins gekend voor een aantal ernstige feiten.

Ten aanzien van verzoeker werden volgende PV's opgesteld:

-opzettelijke slagen en verwondingen (intrafamiliaal geweld) tav M. L.;

-vernielingen ten nadele van M. L. en S., G. en J. M. – zijn kinderen;

-opzettelijke slagen en verwondingen tav mevrouw L.-A-F.;

-valse naamdracht;

-opzettelijke slagen en verwondingen tav mevrouw B. A. (opsporingsonderzoek nog lopende).

Verzoeker werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen:

-bij vonnis d.d. 22 april 2014 tot een geldboete van 75 EUR wegens bezit van verdovende middelen;

-bij vonnis d.d. 22 juni 2016 tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel gedurende 5 jaar en een geldboete van 1000 EUR met uitstel gedurende 3 jaar wegens handel in psychotrope stoffen (XTC);

-bij vonnis d.d. 29 november 2017 (in staat van herhaling) tot een gevangenisstraf van 12 maanden met geldboete van 1000 EUR wegens drugsdelicten;

Verzoeker werd nog veroordeeld door de Politie rechtbank bij vonnis d.d. 5 juli 2017 tot een geldboete van 25 EUR wegens gebruik van zijn GSM tijdens het rijden en tot een geldboete van 15 EUR wegens het niet-vertonen van zijn identiteitskaart.

Al deze veroordelingen en PV's zijn toegevoegd aan het administratief dossier.

In zijn advies d.d. 26 december 2017 met betrekking tot de vraag of verzoeker een gevaar betekent voor de openbare orde stelde de Procureur des Konings onder meer:

“M. A. heeft van zijn aanwezigheid in België sinds 2015 tot op heden enkel gebruik gemaakt om strafbare feiten te plegen. Hij werd bij herhaling betrapt op het dealen van psychotrope stoffen en verdovende middelen en vormt een gevaar voor de volksgezondheid. Er zijn verder ook nog feiten van intrafamiliaal geweld geregistreerd.

M. A. negeert aldus de essentiële normen en waarden van de Belgische samenleving. Het risico op recidive is reëel, aangezien eerdere veroordelingen blijkbaar weinig indruk hebben gemaakt. Ter vrijwaring van de openbare orde adviseert mijn ambt om te weigeren verblijfsrecht toe te kennen aan M..”

Zijn laatste correctionele veroordeling dateert van 29 november 2017. Het loutere feit dat verzoeker na verzet werd vrijgelaten doet geen afbreuk aan de vastgestelde feiten (drughandel), waarvoor hij effectief werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen.

Elk redelijk denkend mens kan vaststellen dat verzoeker effectief een gevaar betekent voor de openbare orde en nationale veiligheid.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier eveneens dat verzoeker zich bijzonder laakbaar heeft gedragen ten aanzien van zijn eigen familieleden. Zo werden onder meer PV's opgesteld van intrafamiliaal geweld ten aanzien van zijn partner (of ex-partners inmiddels) mevrouw L.-A-F. en mevrouw M. Er werd zelfs een PV opgesteld voor vernielingen ten aanzien van zijn eigen kinderen, die hij heeft met mevrouw M.

Verzoeker lijkt dan ook slecht geplaatst om zich thans te beroepen op de bepalingen van artikel 8 van het EVRM. Bovendien heeft verzoeker ook nog feiten gepleegd na de geboorte van zijn Nederlandse dochter M. J. (°18 februari 2014), hetgeen inderdaad getuigt van weinig verantwoordelijkheidszin ten aanzien van zijn minderjarig(e) kind(eren). Alleszins is het recht op een gezins- en familiaal gezinsleven geen absoluut recht, zoals onder meer blijkt uit paragraaf 2 van artikel 8 van het EVRM. Zoals blijkt uit voorgaande vormt verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde. Er werd verder, zoals artikel 43 §2 van de vreemdelingenwet vereist, rekening gehouden met de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze motieven die geenszins kennelijk onredelijk overkomen, zijn bij eenvoudige lezing, terug te vinden in de bestreden beslissing. Er werd – in weerwil van wat verzoeker voorhoudt – wel degelijk een individuele belangenafweging gemaakt en op basis van alle relevante feiten een beslissing genomen tot weigering van verblijf wegens redenen van openbare orde en nationale veiligheid.

Daargelaten de vraag of een hoorrecht van toepassing is wanneer verzoeker zélf een aanvraag tot verblijf richt aan de gemachtigde van de staatssecretaris, dient te worden vastgesteld dat verzoeker er alleszins niet in slaagt aannemelijk te maken dat het horen vóór het nemen van de bestreden beslissing een ander resultaat had gegeven. De door verzoeker gepleegde feiten zijn wat ze zijn: actueel, werkelijk en voldoende ernstig.

De drie middelen zijn ongegrond.”

3.1.3. Verzoeker voert de schending aan van de hoorplicht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van de rechten van de verdediging. De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake een aanvraag om machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoeker haalt in het kader van zijn hoorrecht volgende elementen aan: hij heeft intussen een gezinsleven opgebouwd en hij is in de samenleving geïntegreerd. Verzoeker legt in dit verband stukken voor bij het verzoekschrift: het paspoort van twee kinderen, een ongedateerde verklaring van zijn (ex-) partner dat verzoeker hun kinderen brengt naar en afhaalt van school en de oppas, een inschrijvingsbewijs *d.d.* 19 februari 2018 van het kind geboren in 2014 in de kleuterschool met

bevestiging van de directeur dat dit kind wordt gebracht en afgehaald door “meestal de zussen, broers, mama en soms papa”, loonfiches per week voor de maanden augustus, september en oktober 2016.

Vooreerst wordt opgemerkt dat verzoeker bij zijn aanvraag van 18 juli 2017 alle documenten en informatie kon voorleggen die hij wenste. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker de stukken 2 tot en met 5 die hij nu bij het verzoekschrift voegt, heeft voorgelegd naar aanleiding van zijn aanvraag. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij er reeds van op de hoogte was dat verzoekers minderjarig kind en (ex-)partner hier wonen, dit blijkt ook uit de bestreden beslissing.

Waar verzoeker voor het eerst bij huidig verzoekschrift loonfiches voor drie maanden tewerkstelling in 2016 voorlegt, rijst de vraag waarom verzoeker het niet nodig achtte om deze loonfiches bij zijn aanvraag van 18 juli 2017 te voegen. Verzoeker had dit zonder probleem kunnen doen. Daarnaast blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij op de hoogte was van deze interimtewerkstelling van augustus tot oktober 2016 door raadpleging van een databank.

Er dient dus te worden vastgesteld dat de verwerende partij reeds op de hoogte was van de elementen die verzoeker wenste aan te brengen en desondanks toch de bestreden beslissing genomen heeft, zodat hieruit blijkt dat de verwerende partij deze elementen niet doorslaggevend achtte.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het meedelen van het feit dat hij soms de kinderen naar school en oppas brengt en afhaalt en dat hij drie maanden gewerkt heeft, het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. Verzoeker toont niet aan dat hij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Verzoeker toont niet aan dat deze elementen zouden geleid hebben tot een andere afloop van de procedure: de verklaring van zijn ex-partner is ongedateerd, de verklaring van de schooldirecteur vermeldt duidelijk dat meestal andere familieleden de kinderen brengen en afhalen en slechts “soms papa”, verzoeker heeft tijdens zijn verblijf van enkele jaren in België slechts drie maanden gewerkt, waaruit blijkt dat dit niet zijn voornaamste bron van inkomsten is.

Een schending van artikel 41 van het Handvest wordt niet aangetoond.

Voor zover verzoeker de schending aanvoert van het beginsel van de rechten van de verdediging, wordt opgemerkt dat dit in principe niet van toepassing is op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“II. Tweede middel: Schending van de art. 43 en 74/13 Vw.. de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Manifeste beoordelingsfout.

II.1

Dat verweerder in de weigeringsbeslissing dd. 10 januari 2018 stelt dat verzoeker door de Correctionele Rechtbank werd veroordeeld op 22 april 2014 tot een geldboete van 75 euro en op 22 juni 2016 tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel gedurende vijf jaLutdm.01

ar en een geldboete van 1000 euro, beiden wegens het plegen van drugsdelicten. Volgens verweerder werd verzoeker op 5 juli 2017 veroordeeld door de politierechtbank omwille van verkeersinbreuken en op 29 november 2017 bij verstek tot 30 maanden gevangenisstraf met onmiddellijke aanhouding wegens overtreding van de wet op drugsdelicten. Nadat verzoekers verzet op 29 november 2017 ontvankelijk werd verklaard zou hij zijn vrijgelaten.

Tenslotte zou verzoeker nog gekend zijn m.b.t. feiten van intra familiaal geweld.

Dat verweerder zijn beslissing steunt op het art. 43 Vw.

11.2.

Dat evenwel het art. 43 Vw. het volgende stelt:

" Art. 43. § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

II.3

Verzoeker wil in eerste instantie verwijzen naar het art. 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Burgerschapsrichtlijn), waarvan art. 43 Vw. de omzetting vormt.

"Artikel 27

Algemene beginselen

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving - of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart -, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden"(eigen onderlijning).

Het begrip 'openbare orde', zoals het wordt gebruikt in de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, moet dus restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 19 december 2014 nr. 135.6271.

Verweerder heeft echter geen enkel grondig onderzoek gevoerd naar de feiten, waarop zijn beslissing steunt, en naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker.

Dat de loutere verwijzing naar de correctionele veroordelingen van verzoeker in 2014 en in 2016 (met enkel een algemene verwijzing naar "het plegen van drugsdelicten"), naar de correctionele veroordeling in 2017 (met de enkele verwijzing dat verzoeker de wet op verdovende middelen heeft overtreden en veroordeling welke nog niet definitief is), naar de enige politieke veroordeling in 2017 (met de enkele verwijzing dat het verkeersinbreuken betreffen), en naar het feit dat verzoeker ook gekend zou zijn m.b.t. feiten van intra familiaal geweld (zonder enige verduidelijking en vermelding wanneer deze feiten precies plaatsvonden), op zich geen indicaties zijn voor de reële kans dat verzoeker in de toekomst "opnieuw kan vervallen in dit soort gedrag" en dus een gevaar zou vormen voor onze openbare orde.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Dat verweerder onterecht verwijst naar de veroordeling van verzoeker op 29 november 2017 tot een gevangenisstraf van 30 maanden terwijl verzoekers verzet ontvankelijk werd verklaard en hij in voorlopige vrijheid werd gesteld.

Verzoeker wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr.163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het

begrip "gevaar voor de openbare orde" geval per geval dient te worden beoordeeld "teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen" en "dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde".² Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732)³ heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast» en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing enkel naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker en naar het feit dat verzoeker ook gekend zou zijn m.b.t. feiten van intra familiaal geweld zonder ook maar op enige wijze de "actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging" te onderzoeken en te motiveren⁴.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat derhalve verweerder in zijn bijlage 20 onterecht verwijst naar het art. 43 Vw. als motivatie van zijn beslissing.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins een grondig voorafgaand onderzoek heeft verricht waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verweerder in elk geval zijn beslissing niet afdoende motiveerde in het licht van art. 43 Vw. waardoor er sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht.

II. 4

Dat evenmin verweerder op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom, overeenkomstig art. 43, laatste lid, Vw. en art. 74/13, geen rekening dient te worden gehouden met de duur van het verblijf van de verzoeker in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Het artikel 74/13 Vw. stelt eveneens het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat vaststaat dat verzoeker twee in België wonende minderjarige Nederlandse kinderen heeft : JIJLM, geboren te Antwerpen op (...) 2014 en JSJM, geboren te Antwerpen op (...) 2016 (cf. stuk 2).

Dat verzoeker de kinderen naar school brengt en ophaalt (cf. verklaring moeder van de kinderen en schooldirecteur, cf. stukken 3 en 4) en dus mede instaat voor de opvoeding en de zorg van de kinderen.

Dat verzoeker in augustus, september en oktober 2016 gewerkt heeft bij het interimbureau ASAP (cf. stuk 5).

Dat verzoeker niet verkeert in een optimale gezondheidstoestand blijkt uit de recente en talrijke bezoeken aan de spoeddienst van het Sint-Vincentiusziekenhuis Antwerpen (cf. stuk 6).

Dat verweerder geenszins in de beslissing heeft rekening gehouden met verzoekers gezinsleven en tewerkstelling in België en zijn gezondheidstoestand.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dat er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 3.1.2.

3.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 43 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie: het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 43 van de vreemdelingenwet.

3.2.3.3. Artikel 43 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Er wordt benadrukt dat artikel 43 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/001, 40). Artikel 43 van de vreemdelingenwet dient dan ook richtlijnconform te worden uitgelegd. De Raad benadrukt dat lidstaten er immers toe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28).

Artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn luidt:

“1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving — of, bij ontbreken van een inschrijvingsstelsel, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

4. De lidstaat die het paspoort of de identiteitskaart heeft afgegeven, laat de houder van dit document die om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid uit een andere lidstaat is verwijderd, zonder formaliteiten weer toe op zijn grondgebied, zelfs indien het document is vervallen of de nationaliteit van de houder wordt betwist.”

Artikel 43, § 1, lid 2° van de vreemdelingenwet heeft betrekking op situaties van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Hierbij moet, overeenkomstig de vereiste richtlijnconforme interpretatie van een wettekst, worden nagegaan of het gedrag van de betrokken vreemdeling een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De maatregelen genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

De Raad stelt vast dat noch uit artikel 27, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn noch uit artikel 43, § 1, 2° van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van dit artikel, kan worden gelezen dat een definitieve strafrechtelijke veroordeling vereist is, opdat de gemachtigde van de staatssecretaris de betrokken vreemdeling het recht op verblijf kan weigeren. Het feit dat er nog geen strafrechtelijke veroordeling is, verhindert de gemachtigde evenwel niet om op basis van de feiten en omstandigheden die tot de veroordeling hebben geleid, op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot het gedrag van de betrokken vreemdeling in het licht van feiten die nog niet tot een - definitieve - strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Artikel 45, § 2 van de vreemdelingenwet onderlijnt dat de in de artikelen 43 en 44bis van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen *“in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel”*.

Uit de concrete omstandigheden van het dossier moet bijgevolg het bestaan blijken van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Hierbij moet worden geduurd dat de gemachtigde van de staatssecretaris pas kan oordelen dat de betrokken persoon een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde indien hij een precieze kennis heeft van de handelingen of gedragingen die de betrokken persoon stelde. Tenslotte wijst de Raad erop dat het vaststellen van het werkelijk en actueel karakter van een bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, in de regel vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Artikel 43 van de vreemdelingenwet laat het bestuur dus toe een burger van de Unie het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren, voor zover kan worden vastgesteld dat dit familielid door zijn gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hierbij dient evenwel het evenredigheidsbeginsel te worden gerespecteerd. De loutere vaststelling dat het familielid een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt

voor een fundamenteel belang van de samenleving volstaat op zich dan ook niet om de weigeringsbeslissing te gronden. Het bestuur dient tevens het evenredigheidsbeginsel te respecteren, en aldus een billijke en redelijke afweging door te voeren tussen de betrokken rechtmatige belangen, onder meer in het licht van de grondrechten waaronder specifiek het recht op een gezins- of privéleven, zoals vervat in het artikel 8 van het EVRM (naar analogie HvJ 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, punten 95-99; HvJ 23 november 2010 (Grote kamer), Tsakouridis, C-145/09, punten 52-53).

In casu dient de Raad na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris zich niet heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar bepaalde elementen, maar effectief op een zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de nationale veiligheid en dat een toetsing op basis van het evenredigheidsbeginsel plaatsgevonden heeft. Het evenredigheidsbeginsel vereist een band van evenredigheid tussen, eensdeels, de nadelen die de maatregel voor verzoeker veroorzaakt en, anderdeels, de baten ten aanzien van het doel van algemeen belang dat ermee wordt nagestreefd, zijnde het herstel van de openbare orde en rust.

3.2.3.4. Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar zijn veroordelingen en naar feiten van intra-familiaal geweld. Verzoeker meent dat de verwijzing naar de veroordeling van 29 november 2017 onterecht is omdat verzoekers verzet inmiddels ontvankelijk werd verklaard en hij in voorlopige vrijheid werd gesteld. Hij meent dat er echter geen enkel grondig onderzoek werd gevoerd naar de feiten en naar zijn huidig persoonlijk gedrag. De verwijzing naar zijn veroordelingen en naar de feiten van intra-familiaal geweld, zonder bij deze laatste feiten te verduidelijken wanneer ze plaatsvonden, zijn op zich geen indicaties voor een reële kans dat verzoeker in de toekomst opnieuw zou kunnen vervallen in dit soort gedrag en dus een gevaar zou vormen voor de openbare orde. Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid of het huidig persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Verzoeker meent dat evenmin werd gemotiveerd waarom geen rekening dient te worden gehouden met de duur van zijn verblijf, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Verzoeker wijst op zijn twee minderjarige Nederlandse kinderen en stelt dat hij mee instaat voor de opvoeding en de zorg, omdat hij de kinderen naar school brengt en ophaalt. Verzoeker vermeldt dat hij in augustus, september en oktober 2016 heeft gewerkt, dat hij niet in een optimale gezondheidstoestand verkeert gelet op de bijgevoegde bewijzen van bezoeken aan de spoeddienst en dat hiermee overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen rekening werd gehouden.

3.2.3.5. In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd over de veroordelingen van verzoeker:

“Betrokkene is door de overtreding van de wet op verdoevende middelen op 29.11.2017 veroordeeld tot 30 maanden gevangenisstraf met onmiddellijke aanhouding. Betrokkene tekende onmiddellijk verzet aan. Het verzet werd op 29.11.2017 ontvankelijk verklaard waarop hij dan ook meteen in voorlopige vrijheid werd gesteld. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststellingen die werden gedaan in september 2016, dewelke de aanleiding hebben gegeven tot voormelde veroordeling. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich in een staat van herhaling bevindt. Hij werd immers eerder reeds veroordeeld voor de Correctionele Rechtbank op 22.04.2014 tot een geldboete van 75 euro en op 22.06.2016 tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel gedurende 5 jaar en een geldboete van 1000 euro, beiden omwille van het plegen van drugsdelicten. Voorts werd hij op 5.07.2017 eveneens veroordeeld voor de politierechtbank omwille van verkeersinbreuken.”

Waar verzoeker erop wijst dat geen rekening mocht worden gehouden met de veroordeling van 29 november 2017 omdat zijn verzet daartegen ontvankelijk werd verklaard en hij in voorlopige vrijheid werd gesteld, wordt opgemerkt dat de veroordeling tot 30 maanden gevangenisstraf dateert van 25 oktober 2017 en dat de eerste vermelding van de datum van 29 november 2017 in de bestreden beslissing een materiële misslag betreft. De daaropvolgende vermelding in de bestreden beslissing klopt wel: het verzet van verzoeker werd op 29 november 2017 ontvankelijk verklaard, hij werd die dag ook veroordeeld en hij werd in vrijheid gesteld.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in hetzelfde vonnis op verzet van 29 november 2017 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twaalf maanden. Er is geen reden

waarom de verwerende partij geen rekening zou mogen houden met een veroordeling tot een gevangenisstraf bij vonnis van 29 november 2017 en de daaraan ten grondslag liggende feiten.

In de bestreden beslissing wordt ook vermeld dat het ontvankelijk verzet en de vrijlating van verzoeker op 29 november 2017 geen afbreuk doen aan de vaststellingen (van feiten) gedaan in september 2016, die aanleiding hebben gegeven tot deze veroordeling. De Raad herhaalt in dit verband dat noch uit artikel 27, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn noch uit artikel 43, § 1, 2° van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van dit artikel, kan worden gelezen dat een definitieve strafrechtelijke veroordeling vereist is, opdat de gemachtigde van de staatssecretaris verzoeker het recht op verblijf kan weigeren. Het feit dat er nog geen strafrechtelijke veroordeling is, verhindert de verwerende partij niet om op basis van de feiten en omstandigheden die tot de veroordeling hebben geleid, op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot het gedrag van de betrokken vreemdeling in het licht van feiten die nog niet tot een - definitieve - strafrechtelijke veroordeling hebben geleid. Uit de bestreden beslissing blijkt welke feiten (gepleegd in september 2016) aan de basis liggen van deze veroordeling, met name overtreding van de wet op de verdovende middelen.

Waar verzoeker meent dat geen grondig onderzoek werd gevoerd naar de feiten die ten grondslag liggen aan zijn veroordelingen, wordt opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de veroordelingen van 22 april 2014 en van 22 juni 2016 betrekking had op het plegen van drugsdelicten, zodat hij zich bij zijn veroordeling van 29 november 2017 (de feiten dateren van december 2016), in een staat van herhaling bevond. Uit het citaat in de bestreden beslissing uit het advies van de procureur des Konings van 26 december 2017, blijkt dat verzoeker bij herhaling werd betrapt op het dealen van psychotrope stoffen en verdovende middelen. Ook wordt een veroordeling van 5 juli 2017 vermeld wegens verkeersinbreuken. Hieruit blijkt dat verzoeker zich op drie verschillende ogenblikken tussen 2014 en 2016 schuldig maakte aan het plegen van drugsdelicten. De vonnissen van 22 juni 2016 en 29 november 2017 bevinden zich in het administratief dossier, naast een raadpleging van de ANG-databank. Tevens wordt melding gemaakt van feiten van intra-familiaal geweld, die verzoeker niet ontkent. Verzoekers kritiek op deze feiten betreft enkel dat de datum waarop deze plaatsvonden niet wordt vermeld. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zich daarin een verslag bevindt van de lokale politie van Antwerpen van 20 augustus 2016, waarin het PV-nummer wordt vermeld inzake deze feiten en waarin de klacht van verzoekers ex-partner M. L.-A-F. wordt beschreven. De Raad stelt vast dat de actualiteitswaarde van deze feiten niet blijkt uit de bestreden beslissing maar wel blijkt uit de stukken van het administratief dossier en dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om het plegen van deze feiten als indicatie aan te nemen wat betreft het persoonlijk gedrag van verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen over verzoekers persoonlijke gedrag en over het actueel karakter ervan:

“Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. In het advies dat werd ingewonnen bij het parket van Antwerpen dd. 26.12.2017 wordt het volgende opgemerkt: "M.A. heeft van zijn aanwezigheid in België sinds 2015 tot op heden enkel gebruikt gemaakt om strafbare feiten te plegen. Hij werd bij herhaling betrapt op het dealen van psychotrope stoffen en verdovende middelen en vormt een gevaar voor de volksgezondheid. Er zijn verder ook nog feiten van intrafamiliaal geweld geregistreerd.

M. A. negeert aldus de essentiële normen en waarden van de Belgische samenleving. Het risico op recidive is reëel, aangezien eerdere veroordelingen blijkbaar weinig indruk hebben gemaakt. Ter vrijwaring van de openbare orde adviseert mijn ambt om te weigeren verblijfsrecht toe te kennen aan M.”

Waar verzoeker meent dat geen grondig onderzoek werd gevoerd naar zijn huidig persoonlijk gedrag, wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar en geciteerd uit het advies van het parket van 26 december 2017. Hierin wordt vermeld dat verzoeker van zijn aanwezigheid in België sinds 2015 tot op heden enkel gebruik gemaakt heeft om strafbare feiten te plegen, dat hij bij herhaling betrapt werd op het dealen van psychotrope stoffen en verdovende middelen en dat er feiten van intra-familiaal geweld werden geregistreerd. Hieruit blijkt een onderzoek naar het persoonlijk gedrag van verzoeker. Verder wordt in de bestreden beslissing vervolgd, middels het citaat uit het advies van het parket, dat het risico op recidive reëel is, aangezien eerdere veroordelingen blijkbaar weinig indruk hebben gemaakt. Hieruit blijkt dat rekening wordt gehouden met het feit dat verzoekers gedrag nog

steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoeker kan dus niet stellen dat er “*op zich geen indicaties zijn voor de reële kans dat verzoeker in de toekomst ‘opnieuw kan vervallen in dit soort gedrag’ en dus een gevaar zou vormen voor de openbare orde*” en dat niet blijkt of zijn huidig persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

3.2.3.6. Verzoeker voert aan dat niet afdoende werd gemotiveerd omtrent de artikelen 43, § 2 en 74/13 van de vreemdelingenwet.

Inzake artikel 43, § 2 van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen.

Conform artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dient in dit geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van oorsprong.

Uit het dossier blijkt nergens dat betrokkene heden tewerkgesteld zou zijn waardoor betrokkene ook economisch niet geïntegreerd lijkt te zijn. Wel integendeel, betrokkene handelt klaarblijkelijk in psychotrope stoffen. Niettegenstaande kan opgemerkt worden dat, gelet betrokkene op economisch actieve leeftijd is en er nergens in het dossier sprake is van enige medische problematiek op zijn naam, het redelijk is aan te nemen dat niets hem een terugkeer naar het land van herkomst verhindert. Betrokkene is heden 36 jaar en heeft vanaf 12.06.2014 enkele jaren legaal verblijf gehad in België, hetwelke echter werd ingetrokken op 18.05.2017. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen putten uit verblijf waarbij klaarblijkelijk voldoende redenen waren om over te gaan tot intrekking. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 15.06.2017. Niettegenstaande er een mail in het dossier zit van betrokkenes raadsman waarin gesteld wordt dat er beroep zou aangetekend worden tegen voormelde beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht, dient opgemerkt te worden dat er geen enkel spoor terug te vinden is van enig beroep dat effectief zou aangetekend zijn. Voorts valt in het dossier te lezen dat betrokkene evenwel heeft verklaard sinds 02.06.2012 in België te verblijven. Er kan echter bezwaarlijk gesteld worden dat hij rechten zou kunnen ontfangen aan illegaal verblijf dat aan eventueel regulier verblijf voorafgaat. De duur van zijn verblijf in België kan aldus een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan: gelet betrokkene sinds 12.06.2014 in België heeft verbleven, kunnen we stellen dat dit relatief kort is in vergelijking met de duur van het verblijf in zijn land van herkomst of origine. Het impliceert immers dat hij 32 jaar in zijn land van herkomst of origine heeft verbleven waardoor het redelijk is te stellen dat zijn banden met het land van herkomst sterker zijn dan die met België.

Wat betrokkenes gezinssituatie betreft dient opgemerkt te worden dat een gezinsleven voor betrokkene kennelijk een dusdanige bron van ergernis vormt dat er tussenkomst van de politie vereist was. Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene door het aangaan van een relatie en het hebben van een gezinsleven, een nieuwe/betere weg is ingeslagen. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag onaanvaardbaar is, bezwaarlijk van een wil tot integratie getuigt en dus het bekomen van regulier verblijf niet ten goede zou komen.

Betrokkene heeft verder ook een erkende dochter van Nederlandse nationaliteit, M. J.-I.-J.-L., geboren op 18.02.2014. Desondanks heeft betrokkene zich ertoe laten verleiden de wetten en regels in België alsnog niet te respecteren. Dit getuigt allermindst van verantwoordelijkheid tegenover het minderjarige kind, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Bovendien had hij moeten weten dat het stellen van strafbare feiten niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. De dienst Vreemdelingenzaken sluit zich aan bij het advies van het openbaar ministerie.”

Hieruit blijkt dat rekening werd gehouden met de duur van verzoekers verblijf in België, met zijn leeftijd, met zijn gezondheidstoestand, met zijn economische situatie, met zijn gezinssituatie, met zijn integratie in het Rijk en met de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verzoeker meent dat geen rekening werd gehouden met zijn gezondheidstoestand en dat hij niet in een optimale gezondheidstoestand verkeert. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, *“nergens in het dossier sprake is van enige medische problematiek op zijn naam”*. Dit motief steunt op een correcte feitenvinding. Verzoeker voegt voor het eerst stukken toe aan het verzoekschrift inzake bezoeken aan de spoeddienst. Dit betreft een ontslagbrief van de dienst spoedgevallen van 5 februari 2018, een verslag van de spoeddienst van 10 september 2017 waaruit blijkt dat verzoeker een longontsteking had en waarvoor antibiotica werd voorgeschreven, een consultatiebrief van 19 januari 2017 na een driedaagse hospitalisatie wegens een keelabces, een brief voor de huisarts na opname op de spoeddienst op 1 juli 2017 wegens een steekwonde, een brief voor de huisarts na opname op de spoeddienst op 9 januari 2016 wegens bronchitis of een beginnende longontsteking, een verslag van de spoeddienst van 1 mei 2014 na opname wegens bewegingsgebonden en drukuitlokbare thoracale pijn.

Het stuk van 5 februari 2018 dateert van na de bestreden beslissing, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). De overige stukken werden niet voorgelegd aan het bestuur (verzoeker had eventueel kunnen doen naar aanleiding van zijn aanvraag), zodat het de verwerende partij niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110 548). Verzoeker heeft deze stukken pas voor het eerst voorgelegd bij huidig verzoekschrift.

Verzoeker verwijst naar het hoger belang van het kind zoals vermeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In casu bevat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel zodat de schending van dit artikel niet dienstig kan worden aangevoerd.

In de mate waarin verzoeker verwijst naar het gezinsleven met zijn twee in België wonende minderjarige kinderen, wordt opgemerkt dat verzoeker zijn bewering dat hij mee instaat voor de opvoeding en de zorg van deze kinderen met geen enkel bewijs staft en dit blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier. De omstandigheid dat zijn ex-partner een schriftelijke ongedateerde verklaring geeft dat verzoeker hun kinderen brengt naar en afhaalt van school en de oppas en een verklaring van de directeur van de kleuterschool *d.d.* 19 februari 2018 dat het kind geboren in 2014 wordt gebracht en afgehaald door *“meestal de zussen, broers, mama en soms papa”*, kan niet beschouwd worden als een bewijs dat verzoeker mee instaat voor de opvoeding en de zorg van de kinderen en doet geen afbreuk aan de vaststelling *“Desondanks heeft betrokkene zich ertoe laten verleiden de wetten en regels in België alsnog niet te respecteren. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover het minderjarige kind, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden”*.

Zoals reeds gesteld heeft verzoeker zijn loonfiches van augustus, september en oktober 2016 nooit voorgelegd aan het bestuur. Deze tewerkstelling gedurende drie maanden blijkt ook uit het administratief dossier, maar het feit dat verzoeker drie maanden gewerkt heeft tijdens zijn verblijf in België, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat *“Uit het dossier blijkt nergens dat betrokkene heden tewerkgesteld zou zijn waardoor betrokkene ook economisch niet geïntegreerd lijkt te zijn. Wel integendeel, betrokkene handelt klaarblijkelijk in psychotrope stoffen.”*

Voor het overige betwist verzoeker de hierboven weergegeven motieven niet.

3.2.3.7. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en dat zij hierbij een billijke en redelijke afweging heeft doorgevoerd tussen de betrokken

rechtmatige belangen, onder meer in het licht van de grondrechten waaronder specifiek het recht op een gezins- of privéleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM (in dit verband wordt ook verwezen naar de bespreking van het derde middel), en dat hierbij het evenredigheidsbeginsel gerespecteerd werd. Er werd op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze geoordeeld dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat een toetsing op basis van het evenredigheidsbeginsel plaatsgevonden heeft. Er wordt een afweging gemaakt tussen de nadelen die de maatregel voor verzoeker meebrengt en de baten ten aanzien van het doel van algemeen belang dat ermee wordt nagestreefd, zijnde het herstel van de openbare orde en rust en deze afweging is niet onevenredig.

3.2.3.8. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 43 van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“III. Derde middel: Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel

III.1

Dat, algevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker niet in België kan verblijven, het land dient te verlaten en van zijn wettelijke levenspartner en twee minderjarige kinderen wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van straf bare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel⁵.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt⁶.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken⁷.

Dat de weigeringsbeslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven heeft opgebouwd en waar zijn levenspartner en twee minderjarige kinderen wonen, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

III.2

Volgens verweerder is het familiale en persoonlijk belang van verzoeker ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde en verwijst dienaangaande naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 22.04.2010 (welke datum niet correct is) nr. 41987.

Dat verzoeker opmerkt dat de zeer algemene en vage stelling dat zijn familiale en persoonlijke belang ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde en waarbij enkel wordt verwezen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, geenszins, in het licht van de vereiste concrete belangenafweging onder artikel 8 EVRM, voldoet.

Eerst en vooral merkt verzoeker opnieuw op dat door verweerder geenszins werd rekening gehouden met het feit dat verzoeker tegen de correctionele veroordeling op 29.11.2017 verzet heeft aangetekend welke ontvankelijk werd verklaard.

Verweerder gaat daarnaast geheel voorbij aan het gegeven dat er, aan de hand van de criteria die het EHRM in zijn rechtspraak aangeeft, een correcte en concrete billijke afweging moet worden gemaakt tussen de individuele belangen van de verzoeker, die vader is van twee minderjarige Nederlandse kinderen wiens opvoeding en zorg hij in België mede op zicht heeft genomen enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds.

Uit de bestreden beslissing blijkt enkel een concrete afweging van het algemeen belang van de Belgische staat.

Daarentegen kan uit de bestreden beslissing niet worden afgeleid/vastgesteld dat er voor verzoeker eveneens een concrete en grondige afweging van zijn individuele belangen, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, heeft plaats gehad.

Verweerder beperkt zich tot een zeer algemene stelling ('het familiale en persoonlijke belang van verzoeker is hier dan ook ondergeschikt'), verwijst naar een politietussenkomst en stelt verder op een stereotype manier dat verzoeker had moeten weten dat het stellen van strafbare feiten niet ten goede zou komen aan het verwerven van een regulier verblijfsrecht.

Dat verzoeker had moeten weten dat het stellen van strafbare feiten niet ten goede zou komen aan het verwerven van een regulier verblijfsrecht, een algemene en stereotype motivatie is en al evenmin kan beschouwd worden als een concrete en grondige afweging van zijn individuele belangen, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM.

In casu heeft er dus geen een concrete en dus correcte billijke belangenafweging plaatsgevonden waardoor er sprake is van een en schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

III.3

Verzoeker wil dienaangaande verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 18 december 2014 nr. 135.326 waarin wordt gesteld dat het algemene besluit dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn "familie en persoonlijk belangen (en die van de zijnen in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde", geenszins voldoet in het licht van de concrete belangenafweging die onder artikel 8 van het EVRM wordt vereist.

Ook in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20 mei 2014 nr. 125.8379 komt de Raad tot het besluit dat de zeer algemene en vage stelling ('het familiale en persoonlijke belang van verzoeker is hier dan ook ondergeschikt') geenszins voldoet aan de vereiste concrete belangenafweging onder artikel 8 EVRM."

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij wat wordt weergegeven onder punt 3.1.2.

3.3.3.1 Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de

vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert aan dat hij van zijn wettelijke levenspartner en van zijn twee minderjarige kinderen wordt gescheiden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker vier kinderen heeft, twee bij zijn ex-partner, de Nederlandse M. L.-A.-F. en twee bij zijn Surinaamse ex-partner L.M. Verzoeker vermeldt deze twee andere kinderen niet. Uit de stukken van het administratief dossier (vraag parket aan DVZ d.d. 9 juni 2017, politieverlag van 20 augustus 2016) blijkt dat verzoeker reeds geruime tijd niet meer samenwoont met zijn ex-partner M. L.-A.-F., in functie van wie hij de gezinshereniging heeft aangevraagd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat er een onderzoek schijnsamenwoning bezig was en dat er op 20 augustus 2016 een proces-verbaal werd opgesteld naar aanleiding van een klacht van mevrouw M. L.A.F. tegen verzoeker.

Zoals reeds gesteld bij de bespreking van het tweede middel toont het feit dat verzoeker soms de kinderen die hij heeft met mevrouw M. L.-A.-F. naar school brengt en ze afhaalt, niet aan dat hij mee instaat voor hun zorg en opvoeding. Verzoeker brengt voor het overige geen enkel element aan waaruit zou blijken dat hij een band heeft met deze kinderen of welke band hij ermee zou hebben. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenmin dat er sprake is van een werkelijke gezinsband van verzoeker met deze kinderen.

In de besteden beslissing wordt over verzoekers gezinsleven het volgende gesteld:

“Wat betrokkene gezinssituatie betreft dient opgemerkt te worden dat een gezinsleven voor betrokkene kennelijk een dusdanige bron van ergernis vormt dat er tussenkomst van de politie vereist was. Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene door het aangaan van een relatie en het hebben van een gezinsleven, een nieuwe/betere weg is ingeslagen. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag onaanvaardbaar is, bezwaarlijk van een wil tot integratie getuigt en dus het bekomen van regulier verblijf niet ten goede zou komen.

Betrokkene heeft verder ook een erkende dochter van Nederlandse nationaliteit, M. J.-I.-J.-L., geboren op 18.02.2014. Desondanks heeft betrokkene zich ertoe laten verleiden de wetten en regels in België alsnog niet te respecteren. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover het minderjarige kind, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Bovendien had hij moeten weten dat het stellen van strafbare feiten niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. De dienst Vreemdelingenzaken sluit zich aan bij het advies van het openbaar ministerie.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij niet uitsluit dat er sprake is van een gezinsleven in België.

3.3.3.2. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimititeit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

In de besteden beslissing wordt volgende afweging gemaakt:

“Bovendien had hij moeten weten dat het stellen van strafbare feiten niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. De dienst Vreemdelingenzaken sluit zich aan bij het advies van het openbaar ministerie.”

Eerder in de bestreden beslissing werden de veroordelingen van verzoeker vermeld en de feiten die eraan ten grondslag liggen, werd zijn gedrag verduidelijkt en werd geciteerd uit het advies van de procureur des Konings. Uit al deze elementen blijkt dat er een belangenafweging heeft plaatsgevonden tussen de bescherming van de openbare orde en het recht op een familieleven en privéleven van verzoeker. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze belangenafweging disproportioneel zou zijn.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond. Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend achttien door:
mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET